

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 231.045 van 29 april 2015
in de zaak A. 207.822/XIV-35.763**

In zake : Tim PODEVIJN
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Francky Verschuere
 kantoor houdend te 8790 Waregem
 Oude Desselgemstraat 69
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bernard Derveaux
kantoor houdend te 1000 Brussel
Verenigingstraat 28
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 30 januari 2013, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de minister van Justitie van 6 december 2012 waarbij verzoekers beroep tegen het uitblijven van een beslissing van de gouverneur van de provincie Oost-Vlaanderen inzake de vergunning tot het dragen van een vuurwapen, wordt verworpen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 25 maart 2015.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Francky Verschuere, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Bernard Derveaux, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker dient op 18 februari 2009 bij het provinciebestuur van Oost-Vlaanderen een aanvraag in voor een vergunning voor het dragen van een vergunningsplichtig vuurwapen. Als reden voor de aanvraag vermeldt verzoeker “uitoefening van het beroep als wapenhandelaar, transport van wapens of munitie”.

3.2. Op 31 maart 2011 stelt verzoeker beroep in bij de minister van Justitie wegens het uitblijven van een beslissing binnen de wettelijk voorgeschreven termijn.

3.3. Met een beslissing van 14 december 2011 verwerpt de minister van Justitie het beroep. Verzoeker dient tegen die beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State (gekend onder rolnummer A. 203.616/VII-38.431). Op 3 december 2012 wordt de beslissing van 14 december 2011 ingetrokken.

3.4. Op 6 december 2012 verwerpt de minister van Justitie opnieuw het beroep van verzoeker tegen het uitblijven van een beslissing van de gouverneur van Oost-Vlaanderen en wordt zijn aanvraag om een vuurwapen te dragen geweigerd. Die beslissing steunt op de volgende motieven:

“Artikel 14, 1ste alinea van de wet houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens (wapenwet) bepaalt dat niemand een vergunningsplichtig wapen mag dragen tenzij om een wettige reden en mits hij in het bezit is van een vergunning tot het voorhanden hebben van het betrokken wapen evenals een wapendrachtvergunning, verleend door de gouverneur bevoegd voor de verblijfplaats van de verzoeker na advies van de procureur des Konings van het arrondissement van de verblijfplaats van de verzoeker. De verzoeker moet een attest voorleggen van een daartoe door de minister van Justitie erkend arts dat hij geen fysieke of mentale tegenindicaties vertoont voor het dragen van een vuurwapen.

Als wettige reden vermeldde u de reden genoemd in art. 11, § 3, 9°, c) van de wapenwet, met name, de uitoefening van een activiteit die bijzondere risico's inhoudt of het voorhanden hebben van een wapen noodzakelijk maakt.

Artikel 2 van het Koninklijk besluit van 29 december 2006 tot uitvoering van sommige bepalingen van de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens bepaalt dat voor de reden vermeld in art. 11, § 3, 9° c) moet aangetoond worden welk risico de aanvrager persoonlijk loopt naar aanleiding van zijn beroepsactiviteit en de noodzaak om een vuurwapen voorhanden te hebben.

Specifiek in geval van wapendracht moet deze reden in concreto verder uitgediept en onderzocht worden.

In uw beroepschrift schrijft u dat u het wapen zult dragen:

- in de zaak gezien de omvang van de zaak, het aantal wapens, munitie en aanverwanten;
- tijdens de regelmatige transporten in opdracht van mijn beroepsactiviteit (wapens en munitie) van en naar leveranciers, klanten, schietstanden, proefbank, douane...;
- gezien de dagdagelijkse omgang met derden die in het bezit zijn van vuurwapens en munitie.

Eerstens dient te worden gesteld dat u, zo u dat wenst, binnen in uw eigen zaak uw wapen mag dragen.

Tweedens dient echter te worden opgemerkt dat u voor wat betreft het transport van wapens van en naar leveranciers, klanten, schietstanden, proefbank en dergelijke meer nergens bewijst welk bijzonder risico u daarbij loopt. U toont nergens aan dat u reeds bent bedreigd geweest, dat u reeds overvallen of bestolen bent geweest of dat u anderszins reeds slachtoffer bent geweest bij een aanval met

vuurwapens.

Ook de lokale politie van Zottegem, Herzele, Sint-Lievens-Houtem maakt ons in haar verslag van 1 augustus 2011 nergens bekend dat er processen-verbaal zouden bestaan van gemelde inbraken of dat u onderweg van en naar uw leveranciers, klanten, proefbank en dergelijke meer overvallen of bedreigd zou zijn geweest.

Met andere woorden nergens wordt in concreto aangetoond dat u een ernstig risico loopt en dat het noodzakelijk is dat u een wapen draagt om dat risico te beperken.

Bovendien dient hierbij te worden opgemerkt dat het monopolie van geweld in handen is en moet blijven van de politieke diensten; zij zijn de eersten die in geval van aantasting van de fysieke integriteit van personen, binnen de perken van de wet op het politieambt, gebruik mogen maken van vuurwapens.

De procureur des Konings wijst er de Federale wapendienst bovendien op, in zijn advies d.d. 14 oktober 2011, dat er strafrechtelijke onderzoeken lopende zijn waarbij de vraag tot inzage, uitleg of mededeling in afschrift van een bestuursdocument dient te worden afgewezen omdat het belang van de openbaarheid niet opweegt tegen de bescherming van de opsporing en vervolging van strafbare feiten.

Hierbij wordt uitdrukkelijk gewag gemaakt van art. 6 § 1 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur dat stelt dat een federale of niet-federale administratieve overheid de vraag om inzage, uitleg of mededeling in afschrift van een bestuursdocument afwijst, wanneer zij heeft vastgesteld dat het belang van de openbaarheid niet opweegt tegen de bescherming van een van de volgende belangen:

5° de opsporing of vervolging van strafbare feiten;

7° het uit de aard van de zaak vertrouwelijk karakter van de ondernemings- en fabricagegegevens die aan de overheid zijn medegedeeld.

Overwegende dat er geen concrete en ernstige risico's worden aangeduid en dat er ten aanzien van uw familie nog strafrechtelijke onderzoeken worden gevoerd, wordt u geweigerd om ex art. 14 van de wapenwet van 8 juni 2006 een vuurwapen te dragen."

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 190 van de Grondwet en artikel 56 van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken. Hij zet uiteen dat uit de bestreden beslissing niet is af te leiden of de bevoegdheidsdelegatie aan adviseur F.I., die de beslissing

heeft ondertekend, werd bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad. Verzoeker meent dan ook dat het delegatiebesluit van 21 september 2012 niet verbindend is. Aanvullend is het voor verzoeker bovendien volstrekt onduidelijk welke bevoegdheden werden gedelegeerd. Men kan voorts niet spreken van “objectieve en onbetwistbare feiten”, reden waarom volgens verzoeker de beslissingsbevoegdheid van de gemachtigde nog twijfelachtiger wordt.

Beoordeling

5. Artikel 30, eerste lid, van de wapenwet luidt:

“Beroep staat open bij de minister van Justitie of bij zijn gemachtigde in geval van het ontbreken van een beslissing van de gouverneur binnen de in artikel 31 bedoelde termijnen, of tegen de beslissingen van de gouverneur tot weigering, beperking, schorsing of intrekking van een erkenning, een vergunning of een recht, behalve tegen beslissingen inzake onontvankelijke aanvragen.”

Luidens deze bepaling kunnen dus zowel de minister van Justitie als diens gemachtigde uitspraak doen over het beroep tegen de beslissing van de gouverneur.

6. In het Belgisch Staatsblad van 1 oktober 2012 is het volgende ministerieel besluit van 21 september 2012 bekendgemaakt:

“De Minister van Justitie,
Gelet op artikel 30 van de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens,
Besluit:
Om te beslissen over de beroepen die op basis van artikel 30 van de Wapenwet worden ingesteld, wordt delegatie van bevoegdheid verleend aan de houders van de volgende functies:
- de directeur-generaal van het directoraat-generaal Wetgeving, Fundamentele Rechten en Vrijheden;
- de adviseur-generaal die de directie strafrecht binnen dit directoraat-generaal leidt;
- de adviseur die de federale wapendienst of de feitelijke voorloper daarvan leidt;
- in geval van verhindering van de voornoemde personen, elke agent van niveau A behorend tot de federale wapendienst of de feitelijke voorloper daarvan.”

Aangezien artikel 30 van de wapenwet niet vereist dat de delegatie *nominatim* aan een bepaalde ambtenaar wordt verleend, moet de

aanwijzing of benoeming van de ambtenaar “die de federale wapendienst of de feitelijke voorloper daarvan leidt”, niet worden bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad.

7. Te dezen is de bestreden beslissing ondertekend door adviseur F. I., met de vermelding “Bevoegdheidsdelegatie bij MB d.d. 21 september 2012”. Verzoeker brengt geen redenen aan om eraan te twijfelen dat adviseur F.I. ten tijde van de ondertekening van de bestreden beslissing de adviseur was die de Federale Wapendienst of de feitelijke voorloper daarvan leidde.

Anders dan wat verzoeker stelt, is voorts duidelijk welke bevoegdheden door het delegatiebesluit werden verstrekt: overeenkomstig het aangehaalde artikel 30, eerste lid, van de wapenwet, mag de gemachtigde aldus zonder nadere beperking, uitspraak doen over verzoekers beroep tegen de beslissing van de gouverneur.

8. Het eerste middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

9. Verzoeker voert in een tweede middel een gebrekkige motivering van de bestreden beslissing aan en een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’. Hij zet uiteen dat niet kan worden betwist dat zijn vergunningsaanvraag in overeenstemming is met alle wettelijke vereisten, dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 14 van de wapenwet en dat hij terecht een wettige reden inroept om het wapen te dragen. Hij heeft het risico geconcretiseerd door de omstandigheden te schetsen waarbij het wapen dient te worden gedragen. Hij zet voorts uiteen dat hij dan wel in zijn eigen zaak een wapen mag dragen, maar dat niet uit het oog mag worden verloren dat het veiligheidsprobleem binnen een

zaak steeds maar groter wordt, reden waarom hij ook binnen zijn zaak reglementair vergund wil zijn. Ten tweede dient te worden opgemerkt dat het transport van wapens van en naar leveranciers, klanten, schietstanden, de proefbank te Luik enz. toch een groot risico inhoudt. Hij vraagt zich af of er werkelijk eerst zware feiten van bedreigingen, gewapende overvallen, ernstige diefstallen enz. moeten gebeuren vooraleer een wapenhandelaar als verzoeker een wapendrachtvergunning kan krijgen. Hij wijst er tevens op dat de door verzoeker uit te voeren activiteiten trouwens worden bevestigd in het verslag van de lokale politie dat tevens de beveiliging van de handelszaak ter plaatse onderstreept. Ook blijkt uit dit verslag dat verzoeker voldoende evenwichtig en deskundig is voor het dragen van een wapen. Alleen al de uitgebreide beveiliging van de handelszaak ter plaatse toont het omvangrijke veiligheidsrisico *in concreto* aan. Voorts stelt verzoeker het monopolie van geweld van de politiediensten niet in vraag vermits het er hem enkel om gaat om zich in onverwachte extreme omstandigheden op wettige wijze te kunnen verdedigen.

Wat betreft het negatief advies van de procureur des Konings te Oudenaarde, merkt verzoeker op dat het gaat om feiten die dateren van voor 2000 en die enkel betrekking hebben op zijn vader, die volledig herstel in eer en rechten heeft bekomen. Verzoeker wijst er op dat het negatief advies van de procureur des Konings van 14 oktober 2011 volledig wordt weerlegd door diens advies van 19 mei 2011. Verzoeker meent dat de vage verwijzing naar niet nader bepaalde hangende strafrechtelijke onderzoeken met betrekking tot niet nader genoemde gezinsleden, geen afdoende motivering vormt om de weigering van de gevraagde vergunning te verantwoorden.

10. In de laatste memorie voegt verzoeker daar nog aan toe dat in het auditoraatsverslag al te simplistisch wordt voorgehouden dat de strafrechtelijke onderzoeken tegen zijn familieleden een ten overvloede gegeven motief zou betreffen terwijl de verwerende partij dit motief nadrukkelijk gebruikt om verzoeker de vergunning te onthouden. Het is bovendien “een zeer kwaadwillig motief dat verzoeker wil blokkeren omwille van ‘zogezegde’ en ‘vermeende’

onderzoeken tegen familieleden”. Bovendien zijn er geen strafrechtelijke onderzoeken of veroordelingen ten aanzien van verzoeker.

Beoordeling

11. Verzoeker voert allereerst de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

12. De formele motivering van de bestreden beslissing is hiervoor weergegeven (*supra*, punt 3.4).

Uit die motivering blijkt dat de verwerende partij oordeelt dat verzoeker niet *in concreto* heeft aangetoond dat hij een ernstig risico loopt en dat het noodzakelijk is dat hij een wapen draagt om dat risico te beperken en dat er ten aanzien van de familie van verzoeker nog strafrechtelijke onderzoeken worden gevoerd.

Deze formele motivering verschaft aan verzoeker voldoende duidelijkheid over de determinerende motieven waarom de verwerende partij de vergunning tot het dragen van een vuurwapen weigert. Dit volstaat in het licht van de door verzoeker aangehaalde formelemotiveringsplicht. De enkele omstandigheid dat verzoeker zich niet kan vinden in de gegeven formele motivering, maakt die daarom niet onwettig.

13. In het middel betwist verzoeker ook de wettigheid van de formeel uitgedrukte motieven.

Zoals zo-even is gesteld, steunt de bestreden beslissing op twee motieven. Het eerste betreft de beoordeling door de verwerende partij van de door verzoeker aangevoerde wettige reden om een vergunningsplichtig vuurwapen te dragen. Te dezen oordeelt de verwerende partij dat verzoeker binnen in zijn zaak zijn wapen mag dragen maar dat hij, voor wat betreft het transport van wapens van en naar leveranciers, klanten, schietstanden, proefbank en dergelijke meer nergens bewijst welk bijzonder risico hij daarbij loopt. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker nergens aantoont dat hij reeds bedreigd, overvallen of bestolen is geweest of dat hij anderszins reeds het slachtoffer is geweest van een aanval met vuurwapens. De argumenten en feitelijke beschouwingen die verzoeker aangeeft om te stellen dat hij naar zijn mening het risico wel voldoende heeft geconcretiseerd en dat de activiteit die hij uitoefent bijzondere risico's inhoudt, geven weliswaar blijk van een eigen feitelijke beoordeling van de door hem aangehaalde wettige reden, maar verzoeker maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij bij de beoordeling van zijn aanvraag en van de opgegeven wettige reden voor het dragen van een vergunningsplichtig vuurwapen, tot een conclusie is gekomen die de grenzen van de redelijkheid te buiten zou gaan. De omstandigheid tot slot dat, naar verzoeker ter terechtzitting betoogt, het risico zich onderwijl heeft voorgedaan, vermag niet de eerder tot stand gekomen beslissing onwettig te maken.

14. Aangezien op grond van artikel 14, eerste lid, van de wapenwet niemand een vergunningsplichtig vuurwapen mag dragen tenzij om een wettige reden en te dezen uit wat voorafgaat blijkt dat op wettige wijze blijkt dat die niet voorhanden is, volstaat dit weigeringsmotief om de bestreden beslissing te dragen.

In zoverre in het middel kritiek wordt uitgeoefend op het motief in de bestreden beslissing betreffende de lopende strafrechtelijke onderzoeken ten aanzien van verzoekers familie, is deze kritiek derhalve gericht tegen een overtollig motief. Zelfs al zou die terecht zijn, dan nog zou die niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing kunnen leiden.

15. Het tweede middel is ongegrond.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

16. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsnorm. Hij zet uiteen dat de verwerende partij niet met inachtneming van de normale regels van bewijsvoering tot haar voorstelling van de feiten is gekomen zodat zij haar verplichting tot zorgvuldigheid bij de feitenvinding niet is nagekomen. Hij verwijst daartoe naar het feitenrelaas.

Beoordeling

17. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit houdt onder meer in dat het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige feitenvinding dient te steunen zodat het op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

18. Met de loutere verwijzing naar het feitenrelaas geeft verzoeker enkel blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak. Hij maakt daarmee evenwel niet aannemelijk dat de verwerende partij in verband met de beoordeling van de feitelijke gegevens van de zaak tot een besluit is gekomen dat niet met de vereiste zorgvuldigheid werd genomen.

19. Het derde middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negenentwintig april tweeduizend vijftien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Kaat Leus,	staatsraad,
bijgestaan door	
Johan Pas,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Geert Debersaques